

דַּיִם בְּמַשְׁלַחַת זֶי יִגְלוּ עֵינֵי מִיּוֹחַד בַּחוּר-
בוֹתִיָּה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׂמֹכּוֹר הוֹשֵׁמָה-
בְּמִטְעָן עַל-יְדֵי פְעִיזָה שְׂפֹפָה בְּמִקְרָה מֵ-
צִיב, מִמַּפְצִיץ שְׁחִיה בְּדַרְכּוֹ לְמִמְרוֹת הָאֵל-
רִנְיָו כְּבוֹדֵר סִתְרָה. בְּהוֹתֵם יְהוּדִים,
לֹא יִכְלוּ אֲנָשִׁי הַמִּדֶּע לְבֹא לִידֵי הַסֶּכֶם עַל
נוֹסֵם אַחִיר שֶׁל דוּ"חַ, וְכֵן אַחֵר מֵהֶם
מִקְרֵם דוּ"חַ נִפְרָד, הַמְּבֹסֵם עַל תּוֹצְאוֹת
הַקִּרְיָת הַפְּרִטָּה

מוגש על ידי פרופסור
סאמורנוס שטרן, הדובה
הקטנה 3-א.

**מוגש על ידי הדואר
מִית ווִינוס שבִּיל־חלב
שבִּיל חלב 7453.**

שיטתי במדעי הארכיאולוגיה היתה מאז ומתמיד לחפש את הבנין הגדול ביותר בארץ, בעזרת חפירות ממושכות, מתוך הנחה — שהתאמתה פעמים רבות — כי הבנין הגדול ביותר מכיל את השרידים המובהקים ביותר של הציביליזציה המסוימת.

את הבנן הגדול ביותר בישראל מצאתי בצפון-תל-
החורבות על שם אביב. זהו בנין מפואר מאוד, שחזן
לזוגיותו המנופצות, השתמר יפה למדי.
השערי הראשונה כי מקום זה שימש לעבודה כלשהי
התבדה מידי. עצם צורת הבנן, שרידי הריהוט וחדרי
ההמתנה הרבים, הוכיחו בעליל שאיש לא נתכוון לעבוד
במקום כזה. לא היה זה גב בית קברות ענקי למלכים, כמו
באמל, הפרמידות.

לעומת זאת משה את תשומת לבי הכמות האגדית של שברי זכוכית, שהיה קל לזהותם כחלקי כוסות מפורצות. מסתבר, איפוא, שהיה זה מוסד ענק לשתייה. לא התקיימה גם ביהודה המושקה — המושקה ברוד הענק שעל גג הבנין הרוכיט בעליל, שמשקה זה היה מרק עשוי מעלי צמח ההל. המיוחד בבית את זה, המוכיח את אופייה הנאצל של התרבות הישראלית, היה שמשקה זה הוגש חזים אף כסף. שמונה שעות ביום, לאותם ניצרכים שזכו להשיג פנס אדום מיוחד במינו. ניצרכים אלו נקראו בשפה קדומה בשם "מקדירים", מפני שהיה להם כנראה הזכות לתת פקודות למגשי התה. כל תושבי הארץ שיילמו ללא ערעורים מס מיוחד למימון שתיית התה, אך בית התה עצמו הוקם בכספים שנוסחו מכל רחבי העולם על ידי הוגי רעיון הקמת בית־התה. מיוחד מכל

שיירי המשקה השתפכו לתוך ואדי סמור שנקרא בשם
 „ואדי פועל“, ושעל שמו נקרא הבנין.

כארכיאולוג המעוניין בעיקר בתולדות הרפואה, שמחתי מאוד שעלה בגורלי למצוא בניהו, ששימש בלי ספק, לאיסכון מתורמים מהסוג הקצוני ביותר. לפי דיווחי מקיפות שגיליתיהם בבניהו, המסוקש בסמל הרפואי העתיק של המנורה המוקפת עלי זית, הוזה בו מקום ל-120 חולים.

בניגוד לבתי חולי־הנפש הנהוגים בימינו, לא ניתנה לחולה מיטה, אלא כסא בלבד. עוד פרט מזר הוא, שהחלונות לא היו סגורים בשבת ברזל ובכסף, ונראה שהם בהם נסיון למנוע את החולים מלברוח החוצה. ויכר שהם היו כה מטורפים, שלחצו בנייהם לתכנס לתוך בית החולים ולפי דעות מסויימות, היו מוכנים לשלם עבור כך סכומים גדולים בכתב וכוז.

אם כי המטורפים היו כולם בחזקת מטורפים מסוכנים לציבור, הרי טורפם התבטא בצורות משנות: אחד מהם, למשל, נהג לדפוק בפטיש בלי הרף (פטיש המושם: מאד נמצא במקום החורבן) ואילו אחרים היו חזים ומדברים ללא הרף אותם דברים עצמם, ולא היה איכפת להם כלל שאיש אינו מקשיב להם.

תגלית העיקרית הריהו כוך קטן מאד (קשה לתאר איך שנעשתה בקבוצות קבועות — כנראה שיטה מרמטיבית — ריפוי עילדי עיסוק. כתוצאה משיטת ריפוי לקויות אלו, חלה הצליח כנראה אף חולה להבריא ולצאת מן המוסד בזמן מן הזמנים, אלא אם כן מת.

הברבריות המיוחדת של התקופה התבטאה בכך, שניתן
לאנשים נורמליים לחזות במקום, מעל יציע מוגן היטב
ברשתות ברזל, ולהינות הנאה סדיסטית מתצלולי החולים.

מוגש על ידי יופ'טר
כהנא. נוגה.

שיטת הריפוי העיקרית היתה התעמלות של הרמת ידיים, אנשים בגודל הידוע לנו גרר בתוכו). היהוט היחיד בו היה אגן מזרח. עשוי חרסינה לבנה ומכוסה בשטח עץ חלול במרכזו. מעל לאגן תלוי ברזל מלבני ועליו חקוקות האותיות הלאטיניות N.I.A.G.A.R.A. אותיות אלו שיכיות בלי ספק לשפה שהיתה נהוגה ביבשת האמריקאית בשעתו. מזה ניתן להסיק: (א) שזרמים דתיים אמריקאיים חדרו לישראל (ועדות לכך נמצאה גם בשדות בנינים אחים). (ב) שהיה זה מכשיר אופייני לפולחן דתי של אותה תקופה. לא מן הנמנע שמכיל זה מסמל את אליל המים האמריקאי, שזרמו היה במפעלי המים המפורסמים שחרבו בשעת החורבן.

באותו מקדש פרטי קטן נמצאו שני גליונות ניר בגודל 1.9X5.6 מיליגרם. הודות לריקנות ששררה במקום, השמרו שני גליונות הניר בצורה יפה, ורק באחד מהם חסרה הפינה השמאלית העליונה, שנראית כאילו נקרעה בחפזון בשעת הפולחן.

על אחד הגלגלות מתנוססת כותרת מורכבת מהאותיות
ד-ב-ג-ר (מן מחלה טרופית?). ואילו הכותרת השניה,
קרועה בחלקה, נשאה את האותיות **ג-ד-ה-מ-ש-...**
(נראה שהכוונה לשמו הבוטני המלא של שיח הסנה?).

מתוך עיון בתוכן הגליונות, שזכנעתי ללא ספק שהמונה ישראלי היה מונה רחב, הכולל לפחות שתי מדינות נפרדות. שאחת מהן הייתה עשרה, מפותחת וצועדת מחיל אל חיל, ואילו השניה מדינה אכולת רעב, מתחרת מלחמה וצועדת בעיניים צומצות לקראת האבדון (אילמלא נחרבה ממילא עבור זמן קצר).

בה בשעה שבמדינה אחת שלט אדם דגול ונערץ שקראו לו בראשי תיבות ד.ב.ג. (דגול-בונה-גואל?), הרי במדינה

**מוגש על ידי הגברת
חדוה הימלשמדן.
בזכר הצ"ה.**

כמומחית לחקירת היסטוריה-משווה נדהמתי להיווכח כי בישראל קמה לתחייה, כמעט על כל פרטה, הדת הנוצרית, שידועה נוצרה בחקופה תרבותית קדומה בהרבה. האילוסטציה קיבלו שמות חדשים, אך פרט לכך לא השתנה כמעט כלום.

המושג אל נקרא בעברית של אותה תקופה בשם "מפלגה". מושג הנובע מן העובדה שהאליים הישראליים, כממש כמו קדמיהם היווניים, היו מקוטעים ומתפלגים מדי פעם בפעם. משכן האלים נקרא "קאולציה", שם המזכיר היטב את מקורה הווי במלה "אולימפוס". הנוהג היה, שכמה אלים עושים בנייהם קבועה ומחליטים לגרש מן הקאולציה את האלים החלשים. בני התמותה הרגילים היו מעלים לא אליים אלו ובחיים בשם "מסים".

תולדות המיתוס השראלי הם. בקיצור, כאלו: האל הגדול, יוצר המדנה, נקרא בשם מפאיוס, הוא האל המקביל לצדאם הווי (כמהוה היה מדי פעם מתחפש בדמות איש ווולל את כל תבואות ההרנות). בנו של מפאיוס, כנה איש לפידות, היתנה אהבים עם השומר הצעיר של משכן האלים. כעונש על התנהגות המוסכסאלית זו גורש הווג ומאפיוס החל להתנות אהבים עם אפרודיטה ויוגוס המזרחי (בישראל, היה יוגוס לא בעל ארבעה מרצופים — לא כיוגוס היווני, הרו־פרעאי).

כל בני התמותה היו שרויים באימת מוות מפני דעם אליהם, וכל אחד מהם ביקש חסת אצל אחד האלילים. מדי פעם יערכו תפילות גדולות בצבור שבהן קושטו כל קירות הבנינים בסמאות ובפלקטים, ובאותו תפילות הופיעו בפני המון העם קדשות שנקראו עסקניות. עסקניות ועסקנים אלו (כי עסקם היה להתפרנס על עבודת המפלגות) היו השליטים האמיתיים של הארץ וחילקו ביניהם את שמנה הסלחה.

**מוגש על ידי עורך
הדין דן שביט מאדים**

אופיינית לרמה הגבוהה של תרבות ישראל היתה צורת המשפט במדינה. בעוד שלתרבויות מפגרת (ולצערנו גם בכמה כוכבים ונחשלים בימינו) נהוג לשפוט פושעים בבתי הדן של המדינה, ולשם כך הוקם מנגנון מסועף של שופטים, שטרם וסוהריה, הרי בישראל כבר פותחה בת"קופה יקדומה שיטה פשוטה של שיפוט עצמי והענשה אוטומטית. כשהרגיש אדם כי עבר עבירה, או אם היתה לו נקיפת מצפון, הרי הית הולך מיד לתחנת העונשין הקרובה ביותר לביתו, ושהיתה מצוייה ברחובות בכל כמה מטרים וסומנה על ידי עמוד יורקר, שהיה חקוי סמלי לעמוד התליה הקדום.

אחרי שחיכה חצי שעה או שעה בשמש הלוהטת ובגשם
השוטף (ומכאן הפתגם הישראלי: תחנות הצדק תוחנות
לאט) היה מופיע מכשיר עיניים מיוחד במינו שכוונה בשם
"אטובוס".

התעמקתי רבות בחקר מילה זו והתברר לי שזהו חיבור של שתי מלים לטיניות, "אנטו" שפירושו "עצם", ו"בוסטאנטה" שפירושו "הענושה". בקיצור: הענושה עצמנית.

בתוך מכשיר העיניים היה נוצר התהלה כדלהלן: 80 איש במצביעו היו רומסים אתה את השני ודורכים איש על יבלות רעהו. במכשיר עצמו היו סידורים מיוחדים לגרום טלטולים שסימנו במלאכה זו. אנשים שרצו להחמיר בדינם יכלו לתלות את עצמם ברצועות עור חזקות, הינם ללא תשלום נוסף.

כשהרגיש המסתתף כי מידת העונש התאימה לגודל העבירה, משך בחוט החשמלי ופינה את קמקומו לממחינים בתור בתחנת העונשין הבאה. מהרד לחשבו כי אנשי הגינוי לדי קיצוניות מזוכיסטית רבה כל כך, שאפילו מכשירי העינויים הבינעירוניים היו תמיד מלאים ורק עצי ידי העלאה מתמדת של המחזירים אפשר היה לעמוד מול לחץ הצבור.

היתרון הגדול מאלו של שטח זה, היה נעוץ בעובדה שהאנשים היו מחויבים לשלם בכסף תמורת העונה שקיבלו בשנה שבמדינות אחרות נאלצו הממשלות לבזבז תוצרתם על קיום מנגנון העונה.

הכסף הוקדש למעמד מיוחד שנקרא "הנגים" (מנהיגים רוחניים?) שהיו פטורים מהעונה עצמית, לאחר שהוכרזו כמנהיגים רוחניים. ייתכן, אולי, שהעונה הוקדשה לנשים.

מוגש על ידי ד"ר פי-
בל אוריון. שבת א'.

בניגוד לאנשי מדע מסויימים. הרדפים אחרי סנסציות זולות שהם מקוים למצוא בבנינים מרכזיים, שיטתי היא לחקור את אורח חייו של האדם הפשוט בחקופה הגדולה. מסקנותי הבאות בנויות על מחקר שרידי דירות במספר בנינים בארץ.

תוכן הדירות, על ריהוטן וסגנון, אינו משאיר מקום לספק, שישראל הקטנה היתה מעצמה אדירה שחלשה על כמה מיבשות תבל, ובעיקר על יבשת צפון אמריקה. כמו בריטניה, שניצלה בתקופה קצת יותר מקומבט את הדורו כך הצליחה ישראל, בתכסיס מחוכם, לכבוש את היבשת האדירה ולחלוב ממנה את מיטב פרייה ומשמריה. היא עשתה זאת בעיקר בזכות נשק סודי שנקרא בשם הסתר "ציונות" ("צרכי ישראל ובניה לעלים וחשובים למדי").

היה זה כפי הנראה נשק מסוכן ועדיו ביותר, שנשמר בסוד, ואנשים נבחרים אומנו להשתמש בו בבתי אולפנות שיויוח למטרה זו. אנשים אלה, שנקראו "שליחים", הועברו כחיל מצב ונציגים לגביית מס לכל הארצות שנכבשו על ידי מדינת ישראל.

כישבו זה איפשר לכל אזרחי ישראל הנוחרים להיות פטורים, פחות או יותר, מעבודה ולחיות ברוחה בנחת בנחלות המצורבים והכלים החשמליים שסופקו להם מארצות הכיבוש,